

Bibliotheek voor zelfstudie
De strijd voor nationale zelfstandigheid

Stalin, J.W.

Over de onafhankelijkheid van Finland

Lenin, W.I.

Over de leuze van de Verenigde Staten van Europa

Stalin, J.W.

Rede op het 19^e congres der CPSU(b)

www.MinisterieVanPropaganda.org

BIBLIOTHEEK

VOOR ZELFSTUDIE

DE STRIJD VOOR NATIONALE ZELFSTANDIGHEID

XX

J. W. Stalin

**OVER DE ONAFHANKELIJKHEID
VAN FINLAND**

W. I. Lenin

**OVER DE LEUZE VAN DE
VERENIGDE STATEN VAN EUROPA**

J. W. Stalin

**REDE OP HET 19e CONGRES
DER CPSU(b)**

J. W. STALIN

**Over de
onafhankelijkheid
van Finland**

Rede in de zitting van het Al-Russisch Centraal

Uitvoerend Comité op 22 December 1917

Dezer dagen hebben vertegenwoordigers van Finland de eis aan ons gesteld, onmiddellijk over te gaan tot de volledige erkenning van de onafhankelijkheid van Finland en het feit van zijn afscheiding van Rusland te bekrachtigen. De Raad van Volkscommissarissen heeft hierop geantwoord door te besluiten, aan dit verlangen tegemoet te komen en een decreet uit te vaardigen over de volledige onafhankelijkheid van Finland, dat reeds in de pers is gepubliceerd.

Hier volgt de tekst van het besluit van de Raad van Volkscommissarissen.

„In antwoord op het verzoek van de Finse regering om erkenning van de onafhankelijkheid van de Finse Republiek, besluit de Raad van Volkscommissarissen in volledige overeenstemming met de beginselen van het zelfbeschikkingsrecht van de naties, het Centraal Uitvoerend Comité het voorstel te doen:

- a. de staatkundige onafhankelijkheid van de Finse Republiek te erkennen en
- b. met instemming van de Finse regering een speciale commissie te vormen (uit vertegenwoordigers van beide partijen) om de praktische maatregelen uit te werken, die voortvloeien uit de afscheiding van Finland van Rusland."

Het is begrijpelijk, dat de Raad van Volkscommissarissen niet anders had kunnen handelen, want wanneer een volk door middel van zijn vertegenwoordigers de erkenning van zijn onafhankelijkheid verlangt, dan moet een proletarische regering, uitgaande van het beginsel van het zelfbeschikkingsrecht der volken, aan dit verzoek tegemoetkomen.

De burgerlijke pers verklaart, dat wij het land naar een volledig bankroet hebben gevoerd, dat wij een hele reeks landen zouden hebben verloren, o.a. Finland. Maar kameraden, wij konden het in het geheel niet verliezen, want het is feitelijk nooit ons eigendom geweest. Indien wij Finland door middel van geweld hadden behouden, dan zou dit geenszins hebben betekend, dat wij het hadden verworven.

Wij weten heel goed, hoe Wilhelm door geweld en willekeur hele staten „verwerft" en welke grondslag hierdoor voor de wederzijdse betrekkingen tussen het volk en zijn onderdrukkers ontstaat.

De principes van de sociaal-democratie, haar leuzen en haar streven houden in, het scheppen van de langverbeide sfeer van wederzijds vertrouwen tussen de volken en alleen op deze grondslag zullen wij de leuze: „Proletariërs aller landen, verenigt U!" tot een feit maken. Dit alles is niets nieuws, maar is algemeen bekend.

Wanneer wij ons wat aandachtiger verdiepen in het beeld, hoe Finland zijn onafhankelijkheid heeft verkregen, dan zien wij, dat de Raad van Volkscommissarissen, zonder het te willen, niet aan het volk, niet aan de vertegenwoordigers van het proletariaat van Finland, de vrijheid heeft gegeven, maar aan de Finse bourgeoisie, die door een eigenaardige samenloop van omstandigheden de macht heeft veroverd en de onafhankelijkheid uit handen van de socialisten van Rusland heeft verkregen. De Finse arbeiders en sociaal-democraten zijn in een toestand geraakt, dat zij de vrijheid niet rechtstreeks uit handen van de socialisten van Rusland verkrijgen, maar met behulp van de Finse bourgeoisie. Wij zien daarin de tragedie van het Finse proletariaat en het moet ons van het hart, dat de Finse sociaal-democraten alleen door hun besluiteloosheid en onbegrijpelijke lafheid geen vastberaden stappen hebben ondernomen om zelf de macht te grijpen en hun onafhankelijkheid aan de Finse bourgeoisie te ontrukken.

Men kan de Raad van Volkscommissarissen uitschelden, men kan er critiek op hebben, maar er zal geen mens zijn, die zou kunnen beweren, dat de Raad van Volkscommissarissen zijn beloften niet nakomt, want er is geen macht ter wereld, die de Raad van Volkscommissarissen zou kunnen dwingen zijn beloften

niet na te komen. Daarvan hebben wij het bewijs geleverd, door volstrekt onbevooroordeeld aan de eis van de Finse bourgeoisie, Finland de onafhankelijkheid te verlenen, tegemoet te komen en er onmiddellijk toe over zijn gegaan, een decreet over de onafhankelijkheid van Finland uit te vaardigen.

Moge de onafhankelijkheid van Finland het werk van de bevrijding van de arbeiders en boeren van Finland vergemakkelijken en een stevige basis vormen voor de vriendschap tussen onze volken.

Prawda No. 222, 23 Dec. 1917.

Verklarende woordenlijst:

Decreet: bindend voorschrift van de staatsmacht.

Wilhelm: hiermee wordt Wilhelm II bedoeld, ex-keizer van Duitsland.

Tragedie: treurspel.

W.I. Lenin

Over de leuze van de Verenigde Staten van Europa

In No. 40 van de „Sociaal-Demokraat" hebben wij medegedeeld, dat de Conferentie van de buitenlandse secties van onze partij besloten had, het vraagstuk van de leuze. „de Verenigde Staten van Europa" te verdagen, totdat de economische kant daarvan in de pers zou zijn besproken.

De discussie over dit vraagstuk nam op onze conferentie een eenzijdig politiek karakter aan. Misschien werd dit gedeeltelijk veroorzaakt, doordat het Manifest van het Centraal-Comité deze leuze rechtstreeks als een politieke leuze formuleerde, („de naastbijliggende politieke leuze . . ." heet het daar), waarbij niet alleen de republikeinse Verenigde Staten van Europa naar voren werden gebracht, maar ook in het bijzonder werd onderstreept, dat „zonder de revolutionaire omverwerping van de Duitse, de Oostenrijkse en de Russische monarchie" deze leuze zonder betekenis en leugenachtig is.

Het zou volkomen verkeerd zijn wanneer men — tegen een dergelijke probleemstelling binnen de grenzen van de politieke beoordeling van deze leuze zou willen polemiseren, — b.v. van het standpunt, dat zij de leuze van de

socialistische revolutie verduistert of verzwakt, en dergelijke meer. Politieke omvormingen in werkelijk democratische richting en politieke revoluties des te meer, kunnen in geen geval, nooit en onder geen enkele voorwaarde de leuze der socialistische revolutie verduisteren of verzwakken. Integendeel, zij brengen haar altijd nader, geven haar een bredere grondslag, betrekken nieuwe lagen van de kleine burgerij en de half-proletarische massa's in de socialistische strijd. En aan de andere kant zijn politieke revoluties onvermijdelijk 'in de loop van de socialistische revolutie, die men niet als één handeling mag beschouwen, maar die men moet beschouwen als een tijdvak van stormachtige politieke en economische schokken, van de tot het uiterste verscherpte klassenstrijd, als een tijdvak van burgeroorlog, van revoluties en contra-revoluties.

Is echter de leuze van de republikeinse Verenigde Staten van Europa, opgesteld in verband met de revolutionaire omverwerping van de drie meest reactionaire monarchieën in Europa met de Russische aan het hoofd, als politieke leuze volkomen onaantastbaar, dan blijft toch nog het uiterst belangrijke vraagstuk aangaande de economische inhoud en de betekenis van deze leuze bestaan. Van het standpunt van de economische

voorwaarden van het imperialisme, d.w.z. van de kapitaaluitvoer en de verdeling van de wereld onder de „vooraanstaande" en „geciviliseerde" koloniale mogendheden, zijn de Verenigde Staten van Europa onder het kapitalisme óf onmogelijk óf reactionair.

Het kapitaal is internationaal en monopolistisch geworden. De wereld is verdeeld onder een handvol grote mogendheden, d.w.z. mogendheden, die bij het uitplunderen en het onderdrukken van naties het grootste succes hebben. Vier grote mogendheden van Europa: Engeland, Frankrijk, Rusland en Duitsland, met een bevolking van 250—300 miljoen en een gebied van ongeveer 7 miljoen km² bezitten koloniën met een bevolking van bijna een half miljard (494.5 miljoen), en een gebied van 64.6 miljoen km² d.w.z. bijna de helft van de aardbol (133 miljoen km², zonder de poolstreek). Voeg hier de drie Aziatische staten aan toe: China, Turkije, Perzië, die thans door de rovers, die de „bevrijdingsoorlog" voeren, namelijk door Japan, Rusland, Engeland en Frankrijk in stukken worden gescheurd. Deze drie Aziatische staten, die men halfkoloniale rijken kan noemen (inderdaad zijn ze nu voor 9/10 koloniën), hebben een bevolking van 360 miljoen en een gezamenlijke oppervlakte van 14.5 miljoen km²

(dat is bijna 1,5 keer zoveel als de gehele oppervlakte van Europa).

Verder hebben Engeland, Frankrijk en Duitsland in het buitenland op zijn minst 70 milliard roebel aan kapitaal belegd. Voor het in ontvangst nemen van een „gewettigd" inkomentje uit dit aardige bedrag een inkomentje van jaarlijks meer dan drie milliard roebel dienen nationale comité's van millionairs, die regeringen worden genoemd, beschikkend over leger en oorlogsvloot en die in de koloniën en half-koloniën zoontjes en broertjes van „mijnheer Milliard" „beleggen" in de hoedanigheid van onderkoningen, consuls, gezanten, ambtenaren van allerlei soort, papen en andere bloedzuigers.

Zó is in het tijdvak van de hoogste ontwikkeling van het kapitalisme het uitplunderen van ongeveer één milliard bewoners der aarde door een handvol grote mogendheden georganiseerd. En onder het kapitalisme is een andere organisatie niet mogelijk. Afstand doen van de koloniën, van de „invloedssferen", van de uitvoer van het kapitaal? Dit te denken, betekent zich zelf te verlagen tot het peil van het priestertje, dat iedere Zondag aan de rijken de verhevenheid van het christendom predikt en hun de raad geeft, aan de armen te geven... wel, als het niet een paar milliarden zijn,

dan maar een paar honderd roebel per jaar.

„De Verenigde Staten van Europa" betekenen onder het kapitalisme hetzelfde als een overeenkomst over het verdelen van de koloniën. Maar onder het kapitalisme is een andere grondslag, een ander beginsel van verdeling dan dat van de macht niet mogelijk. Een milliardair kan het „nationale inkomen" van een kapitalistisch land, met wie ook, niet anders verdelen dan in de verhouding: „overeenkomstig de grootte van het kapitaal" (buitendien nog met een toeslag, opdat het grootste kapitaal nog meer krijgt dan het toekomst). Kapitalisme betekent: privaatbezit der productiemiddelen en anarchie der productie. Op zulk een grondslag een „rechtvaardige" verdeling van het inkomen te prediken, is Proudhonisme, stompzinnigheid van de kleinburger en de filister. Er kan niet anders verdeeld worden dan „naar de krachten". Maar de krachten veranderen met de loop van de economische ontwikkeling. Na 1871 is Duitsland drie tot vier maal zo snel in macht toegenomen als Engeland en Frankrijk. Japan tien maal zo snel als Rusland. Om de werkelijke kracht van een kapitalistische staat te toetsen, is er geen ander middel en kan er geen ander middel zijn, dan de oorlog. De oorlog is niet in strijd met de grondslagen van het privaatbezit, maar is de rechtstreekse en

onvermijdelijke ontwikkeling van die grondslagen. Onder het kapitalisme is een gelijkmatige groei van de economische ontwikkeling der afzonderlijke bedrijven en der afzonderlijke staten niet mogelijk. Onder het kapitalisme zijn er geen andere middelen tot het herstel, van tijd tot tijd, van het verstoorde evenwicht, dan crises in de industrie en oorlogen in de politiek.

Natuurlijk zijn er tijdelijke overeenkomsten tussen de kapitalisten en tussen de mogendheden mogelijk. In deze zin zijn ook de Verenigde Staten van Europa mogelijk als een overeenkomst tussen de Europese kapitalisten waarover? Alleen daarover, hoe gemeenschappelijk het socialisme in Europa te onderdrukken, hoe gemeenschappelijk de geroofde koloniën tegen Japan en Amerika te verdedigen, die over de tegenwoordige verdeling van de koloniën ten zeerste zijn gekrenkt en die in de laatste halve eeuw onvergelijklijk sneller in macht zijn toegenomen dan het achterlijke, monarchale en aan begin van ouderdomszwakte lijdende Europa. Vergeleken bij de Verenigde Staten van Amerika betekent Europa, als geheel genomen, economische stilstand. Op de tegenwoordige economische grondslag, d.w.z. onder het kapitalisme, zouden de Verenigde Staten van Europa de organisatie van de reactie betekenen om de snellere ontwikkeling

van Amerika tegen te houden. De tijd, toen de zaak van de democratie en de zaak van het socialisme alleen met Europa verbonden waren, is onherroepelijk voorbij.

De Verenigde Staten van de Wereld (en niet die van Europa) zijn de staatkundige vorm van de vereniging en de vrijheid der naties, die wij met het socialisme verbinden — zolang de volledige overwinning van het communisme nog niet zal hebben geleid tot het geheel en voor goed verdwijnen van iedere, dus ook van de democratische staat. Als zelfstandige leuze zou echter de leuze van de Verenigde Staten der Wereld nauwelijks juist zijn, ten eerste omdat zij met het socialisme samenvalt en ten tweede, omdat zij tot de onjuiste opvatting van de onmogelijkheid van de overwinning van het socialisme in één land en tot een verkeerde opvatting over de verhouding van zulk een land tot de overige landen zou kunnen leiden.

De ongelijkmatigheid van de economische en politieke ontwikkeling is een onvoorwaardelijke wet van het kapitalisme. Hier uit volgt dat de overwinning van het socialisme aanvankelijk in enkele kapitalistische landen, of zelfs in één, afzonderlijk genomen kapitalistisch land mogelijk is. Overwonnen hebbend, zou het proletariaat van dit land, na de kapitalisten onteigend en de socialistische productie bij zich te hebben

georganiseerd, tegen de overige, kapitalistische wereld opstaan, de onderdrukte klassen van de andere landen tot zich trekken, in die landen de opstand tegen de kapitalisten aanwakkeren en zo nodig, zelfs met militaire kracht tegen de uitbuitende klassen en hun staten optreden. De politieke vorm der maatschappij 'waarin het proletariaat overwint door de bourgeoisie omver te werpen, zal de democratische republiek zijn, die de krachten van het proletariaat van de gegeven natie, of de gegeven naties, in de strijd tegen de staten, die nog niet tot het socialisme zijn overgegaan steeds meer centraliseert. De vernietiging van de klassen is niet mogelijk zonder de dictatuur van de onderdrukte klasse, van het proletariaat. De vrije vereniging van de naties in het socialisme is niet mogelijk zonder een min of meer langdurige en hardnekkige strijd van de socialistische republieken tegen de achterlijke staten.

Ziehier krachtens welke overwegingen, de redactie van het Centraal-Organ, na de herhaalde besprekingen van het vraagstuk op de Conferentie van de buitenlandse secties van de R.S.D.A.P. en daarna, tot de gevolgtrekking is gekomen, dat de leuze der Verenigde Staten van Europa onjuist is.

23 Augustus 1915.

Verklarende woordenlijst

Geciviliseerd;	beschaafd.
Anarchie;	ordeloosheid, planloosheid.
Proudhonisme;	Proudhon beweerde o.a. dat het onder het kapitalisme mogelijk zou zijn de gelijkheid van alle mensen te verkrijgen.
Filister;	iemand met bekrompen opvattingen.
R.S.D.A.P.;	Russische Sociaal-Democratische Arbeiders Partij. Dit was tot 1917 de naam van de bolsjewitische partij.
Imperialisme;	Het imperialisme is het kapitalisme op die trap van ontwikkeling, waarop de heerschappij van de monopolies en het financierskapitaal (d.i. de samensmelting van de banken met de industrie) tot stand is gekomen, de uitvoer van kapitaal een op de voorgrond tredende betekenis heeft gekregen, de verdeling van de wereld tussen de internationale trusts is begonnen en de verdeling van het gehele grondgebied der aarde tussen de grootste kapitalistische landen is voltooid. (Lenin) Hieruit blijkt, dat een imperialistisch land, teneinde hoge (monopolistische 'winsten te verkrijgen, streeft naar de heerschappij over en uitbuiting van een steeds groter aantal naties.

J.W. Stalin

Rede op het 19e.Congres der C.P.S.U.

Kameraden ! Sta mij toe, namens ons Congres alle zusterpartijen en groepen, wier vertegenwoordigers ons Congres met hun aanwezigheid hebben 'vereerd of die begroetingsboodschappen aan het Congres hebben gericht, te danken voor hun vriendschappelijke begroetingen, hun wensen voor verdere successen, hun vertrouwen.

Voor ons is dit vertrouwen, dat de bereidheid betekent om onze partij te steunen in haar strijd voor een stralende toekomst van de volken, in haar strijd tegen de oorlog, in haar strijd voor het behoud van de vrede, van bijzonder grote waarde.

Het zou onjuist zijn, te denken, dat onze partij, die een machtige kracht is geworden, geen steun meer nodig heeft. Dat is niet zo. Onze partij en ons land hadden steeds het vertrouwen, de sympathie en de steun van de broedervolken buiten de grenzen van ons land nodig en zullen deze altijd nodig hebben.

Het bijzondere van deze steun ligt daarin, dat elke ondersteuning van het vreedzame streven van onze partij voor iedere zusterpartij tegelijkertijd de ondersteuning van haar eigen volk in zijn strijd voor het behoud van de vrede betekent. Toen de Engelse arbeiders in de jaren 1918—1919, tijdens de

gewapende overval van de Britse bourgeoisie op de Sowjet-Unie, onder de leuze „Handen af van Rusland!“ de strijd tegen de oorlog organiseerden, was dat een ondersteuning, in de eerste plaats een ondersteuning van de strijd van hun eigen volk voor de vrede en voorts ook een ondersteuning van de Sowjet-Unie. Wanneer kameraad Thorez of kameraad Togliatti verklaren, dat hun volken geen oorlog tegen de volken van de Sowjet-Unie zullen voeren, is dat een ondersteuning, in de eerste plaats een ondersteuning van de arbeiders en boeren van Frankrijk en Italië, die voor de vrede strijden, en voorts ook een ondersteuning van het vreedzame streven van de Sowjet-Unie. Deze bijzonderheid van wederzijdse steun is een gevolg van het feit, dat de belangen van onze partij niet alleen niet in tegenspraak zijn met de belangen van de vreedzame volken, maar integendeel met deze samenvallen. Wat de Sowjet-Unie betreft: haar belangen zijn in geen enkel opzicht te scheiden van de zaak van de vrede in de hele wereld.

Het is duidelijk, dat onze partij niet in de schuld mag blijven bij de zusterpartijen en dat zij van haar kant deze partijen en hun volken in hun strijd voor de bevrijding, in hun strijd voor het behoud van de vrede moet ondersteunen. Zoals bekend, is dit ook precies wat zij doet. Na het veroveren van de

macht door onze partij in 1917 en nadat onze partij reële maatregelen had getroffen om het juk van de kapitalisten en grootgrondbezitters te liquideren, gaven de vertegenwoordigers van de zusterpartijen, in hun bewondering voor de dapperheid en de successen van onze partij, haar de naam „stootbrigade" van de wereldomvattende revolutionaire beweging en arbeidersbeweging. Daarmee drukten zij de hoop uit, dat de successen van de „stootbrigade" de toestand zou verlichten van de volken, die smachten onder het juk van het kapitalisme. Ik meen, dat onze partij deze hoop heeft gerechtvaardigd, vooral in de tijd van de tweede wereldoorlog, toen de Sowjet-Unie de Duitse en Japanse tyrannie verpletterde en de volken van Europa en Azië bevrijdde van het gevaar van de fascistische slavernij.

Natuurlijk was het heel moeilijk, deze eervolle taak te volbrengen, zolang de „stootbrigade" op zichzelf stond en zolang zij deze leidende rol praktisch alleen moest vervullen. Maar dat is verleden tijd. Vandaag is het heel anders.

Thans, nu er van China en Korea tot Tsjechoslowakije en Hongarije nieuwe „stootbrigaden" in de vorm van de volksdemocratische landen zijn ontstaan, thans is de strijd voor onze partij gemakkelijker geworden, ja, ook het werk gaat vlotter.

Bijzondere aandacht verdienen die communistische, democratische of arbeiders- en boerenpartijen, die nog niet aan de macht zijn en die evenals vroeger onder het juk van de draconische burgerlijke wetten werken. Voor hen is het natuurlijk moeilijker om te werken.

Toch is het voor hen niet zo moeilijk om te werken als het voor ons, Russische communisten was, in de tijd van het tsarisme, toen de kleinste stap vooruit tot een zware misdaad werd verklaard. De Russische communisten hielden echter stand, zij schrokken voor geen moeilijkheden terug en behaalden de overwinning. Deze partijen zullen hetzelfde doen.

Waarom zal het voor deze partijen per slot van rekening minder moeilijk zijn om te werken dan voor de Russische communisten in de tijd van het tsarisme?

Omdat zij, ten eerste, zulke voorbeelden van strijd en successen voor ogen hebben, als er zijn in de Sowjet-Unie en in de Volksdemocratische landen. Bijgevolg kunnen zij uit de fouten en de successen van deze landen leren en zo hun werk vergemakkelijken.

Omdat, ten tweede, de bourgeoisie zelf — de voornaamste vijand van de vrijheidsbeweging — anders is geworden, wezenlijk veranderd is, reactionairder is geworden, de verbindingen met het volk heeft verloren en daardoor zichzelf heeft verzwakt.

Het is duidelijk, dat deze omstandigheid het werk van de revolutionaire en democratische partijen eveneens moet vergemakkelijken.

Vroeger veroorloofde de bourgeoisie zich aan liberalisme te doen; zij kwam op voor de burgerlijk-democratische vrijheden en verwierf daarmee populariteit onder het volk. Thans is er geen spoor van liberalisme overgebleven. Er is geen zogenaamde „vrijheid van de persoonlijkheid" meer, de rechten van de persoonlijkheid gelden slechts voor degenen, die kapitaal bezitten, terwijl alle andere burgers als ruw mensenmateriaal worden beschouwd, dat slechts voor uitbuiting dient. Met voeten getreden is het beginsel van de gelijkgerechtigdheid van mensen en naties, het is vervangen door het beginsel van volledige rechten voor de uitbuitende minderheid en rechteloosheid voor de uitgebuite meerderheid van de burgers. Het vaandel van de burgerlijk-democratische vrijheden is overboord geworpen. Ik geloof, dat gij, vertegenwoordigers van de communistische en democratische partijen, dit vaandel moet opheffen en voorwaarts dragen, als gij de meerderheid van het volk om u wilt scharen. Er is anders niemand, die het zou kunnen opheffen.

Vroeger werd de bourgeoisie als het hoofd van de natie beschouwd, zij kwam op voor de rechten en de onafhankelijkheid van de natie, zij stelde 'deze „boven alles". Thans is

er geen spoor van het „nationale beginsel" overgebleven. Thans verkoopt de bourgeoisie de rechten en de onafhankelijkheid van de natie voor dollars. Het vaandel van de nationale onafhankelijkheid en de nationale souvereiniteit is overboord geworpen. Zonder twijfel zult gij, vertegenwoordigers van de communistische en democratische partijen, dit vaandel moeten opheffen en vooraan dragen, als gij patriotten van uw land wilt zijn, als gij de leidende kracht van de natie wilt worden. Er is anders niemand, die het zou kunnen opheffen.

Zo staan de zaken tegenwoordig. Het is duidelijk, dat al deze omstandigheden het werk van de communistische en democratische partijen, die nog niet aan de macht zijn, moeten vergemakkelijken.

Bijgevolg is er alle reden om te rekenen op de successen en de overwinning van de zusterpartijen in de landen van de heerschappij van het kapitaal.

Leve onze zusterpartijen!

Een lang leven en goede gezondheid voor de leiders van de zusterpartijen!

Leve de vrede tussen de volken! Weg met de oorlogsbrandstichters!

(14 October 1952)

Verklarende woordenlijst

Reëel

werkelijk.

Liquideren

vernietigen.

Draconisch

uiterst gestreng.

Patriot

degene, die voor de werkelijke belangen van zijn vaderland vecht.

De samenstelling van de cursus

„De strijd voor Nationale Zelfstandigheid“.

1. **Inleiding tot de studie van het nationale vraagstuk.** Uitgave afd. propaganda bij het P.B. der C.P.N.
2. **Over de onafhankelijkheid van Finland** door J. W. Stalin. (Uit Verzamelde Werken — Duitse uitgave, deel 4)
3. **Rede op het 19e Congres der CPSU** door L. P. Beria.
4. **Beginselprogram der CPN, Hoofdstuk De Communisten en de nationale zelfstandigheid.**
5. **Congresrede 1938** door Paul de Groot.
6. **„Voor de vrede, voor de nationale zelfstandigheid“** door P. de Groot, rede P.B. zitting Sept. '51.
7. **Gedeelte uit de Congresrede 1952** door Paul de Groot.
8. **Over de leuze van de Verenigde Staten van Europa** door Lenin. (Uit Verzamelde Werken, deel 5)
9. **„De vrede breekt door“** door Paul de Groot, plus verklaring der Tweede Kamerfractie C.P.N., inzake de Europese Defensie Gemeenschap.
10. **Rede op het 19e Congres der CPSU** door J. W. Stalin.

Verder wordt de deelnemers geadviseerd om bij dit studieplan de roman te lezen van André Stil „De eerste stoot“, uitgave Pegasus 1953.

Er wordt speciaal op gewezen dat de nummers 2, 8 en 10, evenals 7 en 9 bij elkaar in één omslag verwerkt zijn.

UITGEVERIJ „PEGASUS” AMSTERDAM

20 CENT